

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

Catherine Ryan Hyde

Vapper
tüdruk,
vaikne
tüdruk

Romaan

Originaali tiitel:
Catherine Ryan Hyde
Brave Girl, Quiet Girl
2016

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Käesolev raamat on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja intsidendid on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud fiktiivselt. Igasugune sarnasus tegelike nii elavate kui juba lahkunud inimestega, samuti tegelike sündmustega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Reelika Haapanen
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Shasti O'Leary Soudant

Text copyright © 2020 by Catherine Ryan Hyde, Trustee, or Successor Trustee, of the Catherine Ryan Hyde Revocable trust created under that certain declaration dated September 27, 1999. All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

B07400521
ISBN 978-9949-82-790-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

ESIMENE PEATÜKK

Brooke: purunenud

SEE ALGAS TOL PÄEVAL TÄIESTI tavalise koguse mind hulluks ajava emaga. Mis, ärge minust valesti aru saage, on juba iseenesest piisavalt halb. Ja siis võisid veel ka mõned tunderiismed veidrast vestlusest, mis mul oli olnud ühe noore naisega minu tütre uues päeva-hoius, sellele oma osa anda.

Olin Ettale pärast tööd lastehoidu järele läinud, umbes pool kuus, ja see oli mul esimene kord seda kohta näha. See oli mu lapsukesel alles kolmas päev seal.

Minu ema oli teda sinna viinud ja tal järel käinud, vähemalt esimesed kaks ja pool päeva. Kuid siis oli ta hakanud kurtma, et seda on tema „vanade kontide“ jaoks liiga palju.

Ma arvan, et see kõlab veidralt, et ma ei olnud seda kohta esmalt ise oma silmaga üle vaadanud. Aga ma tegelesin stressimõraga oma psüühikas, mis kesknädalal tänu minu emale esile kerkis. Ja kolm täiesti eraldi seisvat inimest olid seda soovitanud kui linna parimat. Ja minu telefoni- ja internetipõhine kogemus nendega suheldes oli suurepärase. Ning pealegi oleks mu ema olnud esimene näpuga näitama, kui see koht ei oleks olnud tipp-topp. Ei ole minu moodi tema hinnangu peale tagasi tõmbuda, aga kui on midagi, mida ma võin teda tegema usaldada, siis on selleks arvustamine.

Lastehoiu aed oli mäeküljel puude varjus. Terrassiga, nii et lastel olid mängimiseks toredad tasased kohad, astmetega eraldatud. Ma

nägin erinevatel tasanditel tohutuid liivakastikogumikke, kiikesid, loomakujulisi vedrukiikesid. Ehitamisplatsi, kus kaks poissi parajasti hiiglaslikest klotsidest väikest linna rajasid.

Oli hooaja lõpupool, nii et väljas oli peaaegu pime, tihe hämarus, kuid aed oli hästi valgustatud.

Mu pilk sööstis otse oma tütrele. Ta istus ühel vedrukiigel, musta „lendleva“ plastlakaga erkpunasel plasthobusel. See ei olnud just kiikhobu. See oli vedrudega tugeva metallraami külge kinnitatud. Sel olid mõlema kõrva all käepidemed ja head laiad alused väikeste jalgade jaoks kohal, kus peaksid olema ratsu jalused. Ta sai hobusel üles-alla hüpata või seda mõne sentimeetri võrra taha- ja ettepoole kõigutada, jäljendades galopeeriva hobuse liikumist.

Etta tegi parajasti viimast.

Ma olin talle sel hommikul jalga pannud punased sukkpüksid – tema hobusega peaaegu täpselt sama värvi – ja triibulise tuunika. Kerge tuul puhus lokiis pruune juukseid tema näolt ära. Ja ta oli täielikult oma tegevusele keskendunud. Ta ei olnud mind veel isegi märganud. Mõtlesin, kui ehtne see sõit tema peas tunduda võis. Kas tema hobune oli galopeerimas piki liivaranda või mööda rohust mäenõlva?

Ta oli nii ilus, et teda oli valus vaadata. Kuid ma vaatasin siiski. Tegelikult ei suutnud ma lõpetada.

Üks noor töötaja tuli minu selja taha seisma. Ma ei märganud teda enne, kui ta rääkima hakkas, nii et see ehmatas mind veidi.

„Mulle meeldib, kuidas te teda vaatate,“ ütles naine.

Ma naeratasin kergelt. Vähemalt ma arvan, et naeratasin. Ma kavatsesin seda teha. Ma ütlesin: „Kas mitte kõik emad ei vaata oma lapsi nii?“

„Ha!“ vastas naine. „Oleks see nii.“

Siis vaatasime tüdrukut veidi aega täielikus vaikuses.

„Etta on sellesse vedruhobusesse väga kiindunud,“ ütles naine.

„Peaaegu nii väga, et see on tema jaoks probleemiks muutunud. Tal

on väga raske lasta teistel lastel seda kasutada. Kuid hea on see, et ta siiski laseb. Ta ei ole selle kiige pärast vähimalgi määral kiuslik ega ebaõiglane. Aga see teeb talle haiget. Seda on näha. Ta norutab. Näib olevat murest murtud.“

„Oh heldus küll,“ ütlesin ma, „lõpuks tuleb mul talle poni osta. Number kolmsada kolmkümmend neli asjade nimekirjas, mida ma talle tahan, kuid endale lubada ei saa.“

Naine naeris. Aga see ei olnud mul tegelikult naljana mõeldud. See oli olnud siiras mure tuleviku pärast.

„Ta sai täna suure tüdruku aluspükste ja potil käimisega väga hästi hakkama. Õnnetusi ei juhtunud.“

„Seda on hea kuulda.“

„Meil oli rõõm näha, et teie oma ema asemel tulite.“ Öeldu jäi hetkeks õhku hõljuma. Kohmetult, nagu miski, mis otsib kohta, kuhu peitu pugeda. Ma tundsin, et see oli tema poolt viga olnud. Vääratus, mida ta nüüd seesmiselt katta rabeles. „Palun vabandust. See sai valesti öeldud.“

„Tegelikult mitte,“ ütlesin ma. „Minu jaoks kõlas see üpris õigesti.“

Hoolimata sellest, et ma tema sõnade peale rehmasin, oli minu arvates veider, et päevahoiu töötaja midagi sellist ütles. Samas jälle ei või kunagi teada, mida keegi öelda võib. Inimesed astuvad iga päev üle sündsuse piiride.

„Ma ei tahtnud...“

„Kuulge. Ma tunnen oma ema. Ja nüüd tunnete ka teie. See on minu jaoks tegelikult kergendus, kui ka teised inimesed probleeme näevad. Tekitab minus tillukese süüst vabastatuse tunde. Ma ei ole selle üle uhke, kuid see on tõsi.“

„Tal näib lihtsalt suur negatiivsuse pilv ümber olevat. Ja see mõjub lapsele rängalt.“

„Oo jaa, tean,“ vastasin ma.

Naine ootas hetke, näides sügavalt piinlikkust tundvat, enne kui uuesti rääkima hakkas.

„Õigus. Vabandust. Te kasvasite temaga üles. Aga on hea, et näite positiivsem olevat. Ainult seda ma tahtsingi öelda.“

„Noh, teate küll, kuidas sellega on. Me kas kasvame selliseks nagu meie ema või siis anname universumile pühaliku töotuse olla tema täielik vastand. Kuid see ei toimi iga kell.“

Etta märkas mind esimest korda. Tema nägu lõi särama. Kuid ta ei jooksnud minu juurde. Üksnes lehvitas tohutu innukusega ja jätkas oma hobusel ratsutamist. Kuid jõulisemalt, justkui oleks ratsutamine saanud täiesti uue tähenduse, kui mina seda pealt vaatasin.

„Ma ei suuda kirjeldada, kui raske see on olnud,“ ütlesin ma, „tagasi tema majja elama minna. Pärast lahutust olid mu rahaasjad väga täbaras seisus. Aga ma olen märganud, kuidas mu ema Etaga käitub ja kuidas see last mõjutab. Ja sel nädalal jõudsin ma selle asjaga lihtsalt murdepunkti ja panin ta päevahoidu. Aga ma loon sellega nõiaringi, sest mu palk ei kata palju enam kui päevahoiutasu. Nii et ma ei ole täiesti kindel, kuidas murda välja ringist, millesse end pannud olen.“ Heitsin pilgu naise näole ja arutlesin omaette, mida ta mõelda võib. Kahetsesin nii üksikasjalikuks minemist. „Palun vabandust,“ ütlesin ma. „Seda on rohkem, kui teil oli vaja teada.“

„Ei, pole midagi. Ma pean tunnistama, et see huvitaski mind.“

Naine läks trepist üles teisele terrassistmele, kus Etta oma erkpunasel ratsul kappas.

Ta püüdis tüdrukut õrnalt hobuselt maha aidata, aga Etta rabeles vastu, jonnihoole väga lähedal. Ta oli ilmselgelt väsinud, mis polnud abiks.

Läksin nende juurde, arvates, et saan paremini hakkama.

„Kullake,“ ütlesin ma. „Me peame koju vanaema juurde minema.“

Siis kahetsesin vanaema jutuks võtmist. Kes tahaks koju tema juurde minna? Isegi kaheaastane on targem ega taha seda. Pagana päralt, kaheaastane teab seda ilmselt paremini kui keegi teine.

„Hopsu,“ ütles Etta ja hakkas nutma.

„Kullake, me näeme hopsut homme jälle. Ma luban.“

Ma poleks pidanud lubama.

Olge ettevaatlikud sellega, mida oma lastele lubate. Me palume neil uskuda, et maailm on äärmiselt ettearvatav paik ning alati on võimalik teada, kus sa homme oled. Aga kui kindlad me selles oleme?

ME OLIME SULGUNUD oma tuppa, et vältida minu ema.

Tal mängis televiisor kaugelt liiga valjult. Tal ei ole kuulmisega probleeme. Mul pole aimugi, mida ta tahab sellega näidata..., millist vajadust see temas rahuldab. Minu isiklik teooria? Mina arvan, et ta üritab kõiki mõtteid peast välja ajada. Omaenda mõtteid endast eemal hoida. Aga samas on see vaid teooria.

Justkui poleks see lärm veel piisavalt hull, jätkas ta karjumist meie toa suunas, kus me Etaga end peitsime. Ja loomulikult pidi ta lõugama nii kõvasti, kui kopsud võtsid, et üle üürgava televiisori kuuldav olla.

Ma ei tea, mida ta parajasti vaatas, kuid see oli midagi sellist, kus kasutati taustal salvestatud naeru. Ja see ajas mul kopsu üle maksa. Hakkas tunduma, nagu tuleksid minu elu kõige hullemad, kõige ärritavamad hetked koos lõbustatud pealtvaatajatega.

See tundus ülima solvanguna, nagu võiks seda kõike pidada naljakaks, isegi kui see naer oli suuremalt jaolt minu peas.

„Brooke?“ mõirgas ta meie tuppa. Ta alustas alati minu nimega, ehkki seal ei olnud tõesti mitte kedagi teist, kellega ta oleks võinud rääkida. Need ei olnud väited, mida keegi esitaks kaheaastasele.

Pigistasin silmad kinni ja ohkasin.

Ema jätkas karjumist.

„Sa pead Ettat rohkem välja viima.“

Ohkasin taas. Kõndisin magamistoa ukse juurde.

Etta istus ümmargusel kaltsuvaibal ja mängis klotsidega. Nojah, rohkem küll tagus neid kõvasti kokku, kuid ma arvan, et tema jaoks oli see omamoodi mäng.

Paotasin pisut ust, et anda emale väike võimalus mind üle televiisori kuulda.

„Ma olen väsinud, ema. Olen olnud kogu päeva jalul.“

„Aga sinu tütar on terve päeva ilma sinuta olnud. Tal on vaja välja saada. Ta on vaja koos sinuga aega veeta.“

„Miks ma sinu arvates kogu seda raha päevahoiu peale kulutan? Et ta saaks kogu päeva väljas olla.“

Minu ema oli kehvas füüsilises vormis. Tohutult ülekaaluline ja vormist väljas, kehvade põlvede, puusade ja labajalgadega. Temast ei saanud oodata, et ta Etta välja viiks, mis oli veel üks tellis minu kalli päevahoiuotsuse müüris.

„See ei ole *sinuga* koos aja veetmine,“ käratas ta.

„Ma *veedan* koos temaga aega,“ hüüdsin ma. „Just praegu! Me mängime!“

Ma ei pea silmas hüüdmist, nagu oleksin tema peale vihaselt karjunud. Rohkem nagu hüüdmist, et end kuuldavaks teha. Üritasin ema vastu alati võimalikult viisakas olla. Kaks ebaviisakat osapoolt selles majapidamises oleks olnud väljakannatamatu. Juba praegu oli olukord väljakannatamatule nii lähedal.

Pealegi oli see tema maja. Ja mul vedas, et mul oli maandumiseks see paik, nii ebamugav, kui see ka olla võis.

„Aga tal on vaja väljas käia. Sa piinad seda tüdrukut. Talle meeldib väljas käia.“

Ma peaaegu vihastasin selle peale. Kuulutamise peale, et ma „piinan“ oma ilusat väikest tüdart. Selle asemel sulgesin hoopis silmad. Hingasin sügavalt. Lugesin mõttes kümneni.

„Ta on kogu päeva väljas olnud!“ ütlesin ma ja piirdusin sellega.

„Aga mitte koos sinuga!“

„Väljas on pime, ema. Kuhu ma peaksin ta pimedas viima?“

Kell oli alles kuue ringis, aga talv oli lähenemas. Ja oli pime.

„Mänguväljakutel põlevad tuled, muide.“

Sulgesin magamistoa ukse.